

Arrest

nr. 87 631 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 85 321 van 30 juli 2012, waarbij de debatten heropend worden.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMBERT DE ROUVROIT, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2009 dient de verzoekende partij, van Myanmarese nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2009 en 03.11.2009 (en de aanvulling van 14.10.2010) werden ingediend door:

H., J.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Myanmar (Unie van)

geboren te Mongdu op 00.00.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij SPRL D.(...), d.d. 29.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 19.11.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest d.d. 28.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds oktober 2006 in België verblijft, hij geïntegreerd is, lokaal verankerd is, goed Frans zou spreken en daarvoor een cursus heeft gevolgd, werkbereid is en een belofte tot tewerkstelling, een arbeidsovereenkomst en vroegere loonfiches voorlegt, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd en daarvoor enkele getuigenverklaringen voorlegt en ook zijn huurcontracten en kaarten van MIVB voorlegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Het is normaal dat betrokkene — in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende hij reeds op 30.10.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder heeft geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 05.10.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.04.2007 met een beslissing ‘niet erkend door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 04.05.2007. Betrokkene betekende op 30.10.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk 7 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en aldus geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene een procedure tot staatloosheid heeft opgestart voor de Rechtbank van Eerste Aanleg vormt geen grond tot regularisatie, aangezien een eventuele erkenning als staatlozen geen automatisch recht op verblijf geeft.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor onnoemelijke morele en materiële schade indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de aldaar gekende problemen betreffende het feit dat hij Rohingya is, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan

betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor morele en materiële schade volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 27 februari 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (‘art. 7 alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980) Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op datum van 27.04.2007. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BG V ci d. 30.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van goed bestuur, meer bepaald van het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van *fair play* of de onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe en het principe van professionalisme, evenals stelt de verzoekende partij dat er sprake is van het maken van “*een kennelijke beoordelingsfout*”.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“Verzoeker brengt één middel aan tegen de motivatie van de bestreden beslissing, dat van de schending van het artikel 62 van de verblijfswet van 15 december 1980, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, de schending van de beginselen van goed bestuur (het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair-play/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe, het principe van professionalisme), en het maken van een kennelijke beoordelingsfout.

1.

De aanvraag werd ingediend op 3 november 2009.

Bijgevolg is de aanvraag weldegelijk ingediend binnen de indieningstermijn en volgens de voorwaarden voorzien door de instructie van 19 juli 2009.

Daarom moeten de criteria van de instructie van 19 juli 2009 weldegelijk van toepassing zijn.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, beantwoordt verzoeker daarenboven aan de voorwaarden gesteld in het punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009.

Hij vervult alle criteria.

Om deze reden is de bestreden beslissing niet geldig.

2.

Reeds een tijd geleden werd publiekelijk toegezegd door zowel de vorige bevoegde staatssecretaris als door verweerster dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker die duidelijk voldoet aan de criteria ten gronde voor de regularisatie, zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, voldoet bij gevolg ook aan de buitengewone omstandigheden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing van ongegrondheid niet geldig.

3.

In de eerste paragraaf van de « redenen » van verweerster merkt deze op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Nochtans bevestigen zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk dat de criteria van de instructie nog steeds gelden.

Meer nog, zeer recent hebben zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en dit tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Verzoeker voldoet effectief aan de criteria.

Zelfs wanneer volgens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 verweerster en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan het artikel 9bis van de verblijfswet, hebben zij toch ten gronde een discretionaire bevoegdheid om een regularisatie toe te staan of te weigeren.

Op elk moment moeten zij kunnen hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben daadwerkelijk publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Daarom moeten deze criteria worden toegepast op de aanvraag van verzoeker die er manifest aan voldoet.

Verzoeker diende immers tussen de door de instructie geviseerde indieningsperiode gaande van 15 september 2009 tot 15 december 2009 zijn aanvraag tot regularisatie in, en hij voldoet a priori aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

In casu gaat het ontegensprekelijk over een aanvraag tot regularisatie. ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. dus in de periode die gevisieerd werd door de instructie, en. het is duidelijk dat aan alle voorwaarden van het punt 2.8.B. wordt voldaan.

Bijgevolg is de beslissing van verweerster niet gerechtvaardigd.

Na een beperkt verblijf onder voorwaarde van het verkrijgen van een arbeidskaart B te hebben toegekend aan verzoeker. had verweerster moeten wachten tot de beroepsprocedure op het niveau van de arbeidskaart B volledig was beëindigd. alvorens een beslissing te nemen.

De bestreden beslissing is niet geldig.

4.

Daarenboven is de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld van hoe verweerster in de praktijk de criteria van de instructie toepast op een onjuiste manier én op een ongelijke manier, door op onjuiste manier de beslissing te motiveren en zonder rekening te houden met het geheel van het dossier.

Wanneer verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing vergelijkt met de recente mededelingen gedaan door het kabinet De Block en door de directie van verweerster, weet verzoeker niet meer of hij nog geloofwaardigheid kan hechten aan deze uitspraken.

De beslissing die in casu werd genomen toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat het kabinet De Block en de directie van verweerster publiekelijk hebben medegedeeld.

Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Meer nog, het feit dat een dossierbeheerder verkiest zich onder andere te verschuilen achter een vernietigde instructie als voorwendsel om niet te moeten onderzoeken of verzoeker nu al dan niet beantwoordt aan de criteria van het punt 2.8.B., en dit in tegenspraak met wat het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben willen uitdrukken met hun meest recente mededelingen ("dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet") is een inbreuk op de rechtszekerheid.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het vertrouwenprincipe alsmede het rechtszekerheidsprincipe.

5.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 10.071, 06.09.2002. R.v.St.. nr. 29.466. 19.03.2004, R.v.St.. nr. 132.710, 21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

In casu baseert de beslissing zich voornamelijk op het argument dat de instructie vernietigd werd en er werd daardoor niet meer overgegaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag zelf zich beperkend door te stellen dat noch het element van de goede integratie in de Belgische maatschappij, noch het element van het lang ononderbroken verblijf in België, een motief kunnen uitmaken welke voldoende is om een regularisatie van het verblijf te rechtvaardigen.

Welnu, een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit zou met het bestaan van de criteria van het punt 2.8.B. rekening hebben gehouden. waaraan verzoeker voldoet, om zodoende te besluiten dat volgens diens eigen huidige administratieve praktijk, dit naar aanleiding van de recente mededelingen van het kabinet De Block en van de directie van verweerster, dergelijke aanvraag zou moeten gegrond verklaard zijn geworden.

Integendeel, de dossierbeheerder van verweerster heeft diens beslissing voornamelijk gebaseerd op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag.

Verweerster heeft een motiveringsfout gemaakt daar waar diens beslissing geen rekening houdt met alle elementen van het dossier en voornamelijk genomen is geworden op basis van één criterium: de vernietiging van de instructie.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een foutieve appreciatie van de feiten en is fout gemotiveerd, of heeft een niet gegronde motivering, of, is niet gemotiveerd.

6.

Daarenboven, niet alleen het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden, maar tevens, onder andere, het principe van de fairplay/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidprincipe en het principe van professionalisme.

Welnu, zelfs indien de bestreden beslissing in hoofde van verweerster zou wettelijk zijn — QOUD CERTE NON — moet er zwaar getwijfeld worden of deze beslissing correct is en of ze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

Elkeen inclusief verwerende partij, is gehouden tot de zorgvuldigheidsplicht: men dient te handelen zoals een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit het zou doen, of, zoals men het kan verwachten van een administratie die zich bevindt in dezelfde omstandigheden.

Volgens de zorgvuldigheidsplicht moet de administratie diens beslissingen voorbereiden en nemen met voorzorg en zorg (RvS, 02.02.2007, n° 167.411 en RvS. 14.02.2006, n° 154 .954).

In casu, uit de dossierstukken en de motivering blijkt dat verweerster haar beslissing voornamelijk heeft genomen op basis van het simpele feit dat de instructie werd vernietigd, zonder rekening te houden met haar eigen huidige administratieve praktijk, zoals deze recentelijk publiekelijk werd bevestigd door het kabinet De Block en de directie van verweerster, waardoor wordt toegestaan om de instructie toe te passen op deze die aan de criteria voldoen, wat manifest het geval is bij verzoeker.

Welnu, verweerster heeft een beslissing genomen zonder deze te hebben voorbereid met zorg en om deze reden heeft verzoeker niet het recht gehad op een correcte behandeling.

Bijgevolg, verweerster heeft in diens beslissing geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Verweerster heeft haar werk niet gewetensvol gedaan door zelfs niet met de andere criteria van het punt 2.8.B. rekening te houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd bijgevolg geschonden en de schending is ruimschoots bewezen.

Bij gevolg dient de beslissing vernietigd te worden.

7.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing met een totaal gebrek aan professionalisme, in het midden van een nog hangende procedure tot verkrijging van een arbeidskaart B, zonder de definitieve beslissing van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest af te wachten.

Immers, op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze nam zij de bestreden beslissing té vroeg, terwijl de procedure met betrekking tot de door haar gevraagde arbeidskaart B nog hangende was.

Er dient zich tevens de vraag te worden gesteld hoe het mogelijk is dat verwerende partij, die in het kader van de regularisatieprocedure op basis van het criterium 2.8.B. beslissingen neemt onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geenszins de procedure van dergelijke arbeidskaart B schijnt te kennen, met name, dat er in het overgrote deel van de gevallen in eerste instantie een weigering wordt uitgesproken door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en dat er vervolgens zeer vaak in beroep wordt gegaan tegen deze beslissing waarna er een definitieve beslissing volgt, terwijl er wel in elke brief van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bij een eerste weigering zeer duidelijk wordt gesteld dat er nog een beroep openstaat.

Hiervan zou verwerende partij toch minstens dienen op de hoogte te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren.

Immers, met deze basiskennis, zou een normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon minstens gewacht hebben om zelf een definitieve weigeringbeslissing te nemen tot minstens zelf te hebben nagegaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend en of er daaromtrent reeds een definitieve beslissing werd genomen. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing zonder te wachten op het eindresultaat met betrekking tot de arbeidskaart B.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Daarenboven, aangezien verweerster haar beslissing op een manifest onzorgvuldige en onprofessionele wijze heeft voorbereid, heeft zij ook in dit verband het zorgvuldigheidsbeginsel en het professionaliteitsprincipe geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker ook in dit verband geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een — voorlopige - weigeringbeslissing van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, welke geenszins een definitieve beslissing uitmaakt aangezien er nog een beroep openstaat.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich slechts vast te pinnen op één bron en vervolgens zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing zelfs niet de moeite getroost om zelf na te gaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend en of er daaromtrent reeds een definitieve beslissing werd genomen. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing zonder te wachten op het eindresultaat met betrekking tot de arbeidskaart B.

Dit zou toch het minste zijn wat redelijkerwijze kan verwacht worden van een instantie welke zelf in eerste instantie een beslissing neemt onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het professionaliteitsprincipe is om die reden voldoende bewezen.

Verder zijn in dit verband geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoeker de mogelijkheid te geven opdat haar kandidaat werkgever zich nog ten volle zou kunnen verdedigen in de beroepsprocedure bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met wat er zich als enig document in het dossier bevond, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen verder voorafgaand onderzoek te doen.

b. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Tenslotte, kan verzoeker zich niet van de gedachte ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag van verwerende partij, deze er verantwoordelijk voor is dat de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dermate vol staat. Deze zaak had gemakkelijk anders kunnen opgelost worden, zonder dat verzoeker hiervoor naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokken partijen had kunnen uitgespaard worden.”,

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat zij wél voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, meer bepaald het criterium 2.8B, en deze criteria - gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de publieke bevestiging van het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken - nog steeds gelden. Het criterium 2.8B werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

2.2 Uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op het tussengekomen tussenarrest nr. 85 321 van 30 juli 2012, stelt de verzoekende partij dat het juridisch niet correct is te overwegen dat het inleidend verzoekschrift met betrekking tot de eerste bestreden beslissing gegrond lijkt en dan het beroep te verwerpen daar de tweede bestreden beslissing bevestigd dient te worden. Zij stelt dat aangezien het middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing gegrond is, deze vernietigd dient te worden en de tweede bestreden beslissing zo geen wettelijke grondslag meer heeft en ook vernietigd moet worden, daar deze niet meer is dan het gevolg van de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, een afzonderlijke beslissing is en verwijst naar de stukken van het dossier.

2.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag niet volstaan om haar te machtigen tot verblijf en de aanvraag bijgevolg ongegrond verklaard wordt. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, bij verwijzing naar en in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft, dat zij niet als vluchteling werd erkend bij beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en dat zij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch nog steeds illegaal in het land verblijft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij stelt als zou de eerste bestreden beslissing *“voornamelijk gebaseerd (zijn) op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag”*, dient opgemerkt dat de verzoekende partij hierbij nalaat om te verduidelijken met welke door haar in haar aanvraag aangebrachte *“vele andere punten”* geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing(en) zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.4 Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, met name de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van goed bestuur, meer bepaald van het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van *fair play* of de onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe en het principe van professionalisme, evenals van het maken van *“een kennelijke beoordelingsfout”*, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.5 Ten overvloede wordt opgemerkt dat, specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven - deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Waar de verzoekende partij in dit kader nog aanvoert dat *“De in casu genomen beslissing (...) een buitensporig gedrag (toont), minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden”*, wordt – eveneens ten overvloede – opgemerkt dat de beslissingen van de verwerende partij omwille van het verbod van willekeur in beginsel een zekere continuïteit dienen te vertonen. Wanneer op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossiers anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken dat de gewijzigde opvatting resulteert uit een nieuw onderzoek van de gegevens van de

regularisatieaanvraag. Te dezen is dit het geval aangezien de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 en naar het arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 van de Raad van State. De verwerende partij stelt dat door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 de criteria van deze instructie niet meer kunnen worden toegepast.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

2.6 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, naast wat zij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 heeft gesteld zoals weergegeven sub punt 2.2 van dit arrest, geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN